

Arrest

nr. 141 538 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn.

Op 18 januari 2014 is de verzoekende partij het Schengen grondgebied binnengekomen via Italië.

Op 3 november 2014 werd de verzoekende partij gecontroleerd door de verkeerspolitie.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Eveneens op 3 november 2014 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

** artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*

**1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot de duur van het inreisverbod.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“De motivering m.b.t. de duur van het inreisverbod is niet deugdelijk., en houdt in wezen enkel een schijnmotivering in.

De bepaling van de termijn van het inreisverbod is immers, blijkens de beslissing, gesteund op “ x 1° voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan”.

De bestreden beslissing verwijst m.a.w. enkel naar een welbepaald artikel, nl. art. 74/11 § 1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet om de duur van het inreisverbod te motiveren.

Dit artikel stelt evenwel enkel dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal 3 jaar, doch bepaalt geenszins dat de duur van het inreisverbod in deze hypothese (niet voldoen aan de terugkeerverplichting) automatisch twee jaar zou bedragen.

De loutere verwijzing c.q. overweging dat er geen gevolg zou zijn gegeven aan een eerder bevel, verantwoordt m.a.w. niet het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod (in casu 2 jaar), doch wel enkel het opleggen van het inreisverbod an sich.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen wordt aan de Staatssecretaris, voor de het geval niet aan de terugkeerverplichting zou zijn voldaan, de mogelijkheid gegeven de duur van het inreisverbod te moduleren, gaande van één dag tot een periode van drie jaar.

De Staatssecretaris beschikte in casu m.a.w. over een appreciatiemarge om een inreisverbod op te leggen voor een periode die kan variëren van één dag tot drie jaar.

De loutere verwijzing naar de reden voor het opleggen van een inreisverbod (an sich) (d.i. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten) kan niet worden beschouwd als een voldoende en deugdelijke motivering die de beslissing terzake duur van het inreisverbod schraagt.

Het loutere gegeven dat voldaan is aan de voorwaarde voor het opleggen van het inreisverbod kan bijv. ook leiden tot het opleggen van een inreisverbod van één dag, één maand of één jaar.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten waarom in casu specifiek voor een termijn van twee jaar werd geopteerd.

De verwijzing naar het risico op onderduiken kan hoogstens de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten en de vasthouding verantwoorden, doch heeft geen relevantie voor de bepaling van de duur van het inreisverbod, minstens kan de relevantie ervan voor de specifieke duur van 2 jaar niet in de bestreden beslissing worden gelezen.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting is aangetoond.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij betwist niet dat het inreisverbod gemotiveerd is omtrent de duur van het inreisverbod doch meent dat deze motivering niet afdoende is.

Aangaande de duur van een inreisverbod van twee jaar stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft in België waardoor het risico op onderduiken bestaat reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hierbij moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien de verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, vereist.

De verwijzing naar het gegeven dat er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd gegeven, verantwoordt het opleggen van een inreisverbod, doch is op zich geen afdoende motivering voor het opleggen van een termijn van twee jaar. Hierbij dient te worden aangestipt dat het risico op onderduiken en de vaststelling dat de verzoekende partij geen officieel adres heeft in België verantwoordt waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, doch deze bevindingen lijken geen relevantie te hebben voor het determineren van de bepaalde termijn van het inreisverbod.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het derde middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU